

TRGOVAČKI SUD U RIJECI

Na broj: P – 5 / 2021

Tužitelj: ISTO d.d. u stečaju

Tuženik: MANEDA, d.o.o. , zastupan po direktoru Nenad Marković

PODNEŠAK TUŽENIKA

3x, dokazi, prilozi

I. Tuženik izvješćuje Sud da mu je odvjetnica Daliborka Planinčević s danom 28.4.2021. sporazumno otkazala punomoć za zastupanje u ovome predmetu pa se moli Sud da sve pozive i pismena dostavlja izravno tuženiku.

II. Tuženik ostaje kod odgovora na tužbu te svih navoda i dokaza istaknutih tijekom postupka i dodatno ističe **da tužitelj po čl. 82. ZPP-a ne može ni biti stranka u ovome postupku iz razloga navedenih pod tč. VIII. ovog podneska utemeljenih na pravomoćnim sudskim odlukama.**

III. Tuženik smatra da je za ovaj postupak **po čl. 63. ZPP-a, povodom prigovora tuženika danog prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari** danog u odgovoru na tužbu, isključivo mjesno nadležan Trgovački sud u Pazinu na čijem se području nalazi sud koji provodi ovršni postupak, budući je provedba predmetne ovrhe ovosudnom odlukom u predmetu Ovr-1160/12 povjerena Općinskom sudu u Puli gdje se vodi pod br. Ovr-4919/17, što je i stav VSRH iz rješenja **Gr1 492/17 od 20.6.2018. i Gr1 570/13 od 24.9.2013.g.**

Navedeni stav potvrđen je i pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. P-244/17 od 31.8.2018. koji se u pogledu istih stranaka kao u ovom predmetu i predmetne ovrhe **oglasio mjesno nenadležnim za odlučivanje o tužbi radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom i ustupio spis stvarno i mjesno nadležnom Trgovačkom sudu u Pazinu** gdje se isti vodio pod posl. br. **P-36/2018** (prije P-284/17) **te je u tom postupku tužitelj povukao tužbu dana 13.8.2019. zbog nedostatka pravnog interesa**, što govori u prilog da se tužitelj ovdje obijesno parniči jer ponovno pokreće isti postupak među istim strankama o istoj stvari.

Trgovački sud u Rijeci je u svome pravomoćnom rješenju pod **posl. br. P-244/17** od 31.8.2018. zauzeo stav da nadležnost Trgovačkog suda u Rijeci u pogledu tužbe radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom ne postoji po odredbi čl. 63. ZPP-a na dan podnošenja tužbe buduću da naslovni sud više nije sud na čijem se području nalazi sud koji provodi ovršni postupak s obzirom da je ovrhu u ovom predmetu provodi Općinski sud u Puli i to od 6.9.2012. g., a kako to i proizlazi iz pribavljene dokumentacije s l. spisa 71-73.

Osim toga, utvrđeno je da se radi o sporu o stvarnim pravima upisanim u k.o. Krnica u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Puli, odnosno na nekretninama koje se nalaze na području Istarske Županije buduću da se traži proglašenje ovrhe nedopuštenom, a koja je ovrha zabilježena u zemljišnim knjigama čime je stečeno pravo na namirenje izjednačeno s založnim pravom.

Kako je za takve sporove propisana isključiva mjesna nadležnost suda na čijem području se nalaze nekretnine, prema stavu suda iz navedenog pravomoćnog rješenja valjalo je primjenom odredbe čl. 56. st. 1. ZPP-a predmet identičan ovome koji se vodi među istim strankama ustupiti stvarno i mjesno nadležnom Trgovačkom sudu u Pazinu.

Navedeno je i stav iz rješenja Vrhovnog suda RH pod posl. br. **Gr1 492/17** od 20.6.2018. i pod posl. br. **Gr1 570/13** u kojima je Vrhovni sud RH, rješavajući sukob nadležnosti, zauzeo stav da je u ovakvim predmetima u povodi ovršnih postupaka koje provodi Općinski sud u Puli između dvije pravne osobe prema čl. 63. i čl. 34.b.st.1.toč.1. ZPP-a isključivo mjesno nadležan sud na čijem se području nalazi sud koji provodi ovršni ili stečajni postupak.

S obzirom da se ovdje radi o sporu između dvije pravne osobe **i da predmetni ovršni postupak provodi Općinski sud u Puli** pod posl. br. Ovr-4919/17 čiju provedbu mu je povjerio Trgovački sud u Rijeci, **za ovaj predmet je isključivo mjesno nadležan Trgovački sud u Pazinu.**

Imajući u vidu pravomoćno rješenje Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. P-244/17 od 31.8.2018. među istim strankama i stavove VSRH koji obvezuju sve sudove, zauzete povodom rješavanja sukoba nadležnosti, tužitelj predlaže da se Trgovački sud u Rijeci ovdje oglasi mjesno nenadležnim.

Podredno, tužitelj predlaže da sukob nadležnosti u ovome predmetu riješi Visoki trgovački sud RH sukladno čl. 23. ZPP-a.

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu,
pravomoćno rješenje Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. P-244/17 od 31.8.2018. i uvid u ovosudne spise br. Ovr-1160/12 i P-244/17 rješenje Trgovačkog suda u Pazinu posl. br. P-36/18 od 13.8.2019. te priklop navedenog spisa rješenja Vrhovnog suda RH pod posl. br. Gr1 492/17 od 20.6.2018. i Gr1 570/13 od 24.9.2013.g.

IV. Tužba u ovome predmetu se po čl. 51. st. 3. OZ-a može temeljiti isključivo na razlozima koje je ovršenik istaknuo u žalbi povodom koje je upućen u parnicu te ona mora biti podnesena u prekluzivnom roku od 15 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu.

Tuženik koji se upustio u raspravljanje se protivi bilo kakvom naknadnom dodavanju, dopunjavanju, mijenjanju i preinačavanju tužbenog zahtjeva i isticanju kumulativnih tužbenih zahtjeva, isticanju novih ili podrednih tužbenih zahtjeva u ovome predmetu, što sve koje tuženik neosnovano pokušava podvesti pod uređenje tužbenog zahtjeva te se protivi bilo kakvim preinakama tužbe ili dodavanju novih tužbenih zahtjeva, pri čemu tuženik posebno istuče da je ovdje protekao i prekluzivni rok od 15 dana iz čl. 51. st. 1. OZ-a za isticanje novih tužbenog zahtjeva ili dodavanju novog teksta tužbenog zahtjeva u odnosu na tekst postavljenog zahtjeva u tužbi.

Tužba radi proglašenja ovrhe nedopuštenom može biti samo deklaratorne prirode te se u njoj ne mogu postavljati nikakvi kondemnatorni tužbeni zahtjevi koje ovdje tužitelj pokušava naknadno i izvan roka dodati.

Neosnovan je i nezakonit naknadno i izvan prekluzivnog roka podnesen kondemnatorni tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se z.k. odjelu Općinskog suda u Puli naloži brisanje založnog prava upisanog na temelju rješenja Općinskog suda u Puli pod posl. br. Ovr-2049/12.

U ovome postupku se ne može zadirati u pravomoćne sudske odluke drugih sudova (iz druge stvarne nadležnosti) jer je to protivno pravnoj sigurnosti, deklaratornoj prirodi predmetne tužbe te bi se time prekršio i čl. 6. Zakona o sudovima po kojem je svatko dužan poštovati pravomoćnu sudsku odluku.

Predmet ovog postupka može biti isključivo odlučivanje o tužbi radi proglašenja ovrhe nedopuštenom kao deklaratornom zahtjevu, bez novih kondemnatornih zahtjeva kojima se, protivno zakonu, pokušava intervenirati u pravomoćno okončane postupke pred drugim sudovima iz različite nadležnosti jer Sud u ovom postupku nije ovlašten mijenjati pravomoćno rješenje drugog suda o uknjižbi založnog prava na predmetnim nekretninama

Sud u ovome postupku deklaratorne prirode nije ovlašten ni nalagati z.k. odjelu Općinskog suda u Puli brisanje bilo kakve zabilježbe ovrhe, što tužitelj neosnovano i izvan protoka prekluzivnog roka naknadnim kondemnatornim zahtjevom predlaže i čemu se tuženik izričito protivi.

Navedeno proizlazi iz čl. 51. st. 6. OZ-a koji propisuje da je, u slučaju pravomoćnosti presude kojom je utvrđeno da ovrha nije dopuštena, jedino sud nadležan za odlučivanje o žalbi ovlašten za ukidanje provedenih radnji, u što po odredbama OZ-a spada i zabilježba ovrhe.

Tuženik se protivi bilo kakvom naknadnom i izvan prekluzivnog roka iz čl. 51. st. 1. OZ-a mijenjanju i dodavanju tužbenih zahtjeva i navođenja nekretnina koje se ne spominju u tužbi.

Pri tom treba imati u vidu da se ovdje radi i o nekretninama na kojima se ne vodi predmetna ovrha jer su one u vlasništvu trećih osoba ili je na njima predmetni ovršni postupak pravomoćno dovršen tako da tužitelj nema ni pravni interes iz čl. 288. ZPP-a za vođenje ovog postupka, zbog čega tužbu treba odbaciti, uključujući i za nekretnine za koje tužitelj navodi da je naknadno – nakon pravomoćnog dovršetka ovrhe došlo do njihovog cijepanja i promjene površina

Navedeno je i stav iz rješenja VSRH pod posl. br. **Rev-x 982/16** od 19.10.2016. i iz rješenja Županijskog suda u Bjelovaru, **GŽ-2019/10** od 24.2.2011.

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu

V. Tuženik po čl. 207. ZPP-a osporava umješaču pravo da sudjeluje u ovome postupku jer umješač za to nema pravni interes te predlaže da se umješač odbije s svojim zahtjevom za sudjelovanje u ovom postupku.

Tužitelj po čl. 82. ZPP-a ne može biti stranka ovog postupka, niti je ovlašten voditi ovaj postupak, što tuženik temelji na stavovima iz pravomoćnih odluka VTS RH navedenih pod tč. VIII. ovog podneska, od kojih se rješenje VTS RH pod posl. br. PŽ-273/2021 od 1.4.2021. odnosi na predmetnu ovrhu i stranke ovog postupka te je iz njega vidljivo da tužitelj ne može biti stranka ovog postupka.

VI. Tužbu treba **odbaciti po čl. 288. ZPP-a u pogledu svih nekretnina** iz predmetnog tješenja o ovrsi te u pogledu svih nekretnina koje su nastale podjelom tih nekretnina **koje nisu u vlasništvu tužitelja i na kojima se više ne vodi predmetni ovršni postupak, kao i u pogledu svih nekretnina na kojima je predmetni ovršni postupak pravomoćno obustavljen i time dovršen po čl. 68. OZ-a jer tužitelj u pogledu svih tih nekretnina nema pravni interes** za podnošenje ove tužbe, što je i stav iz rješenja VSRH pod posl. br. **Rev-x 982/16** od 19.10.2016. g..

Provedbom (dovršetkom) ovrhe prestaje postojanje pravnog interesa za daljnje vođenje parnice pokrenute radi proglašenja ovrhe nedopuštenom (stav ŽS u Bjelovaru, **GŽ-2019/10** od 24.2.2011.

I sam tužitelj u postupku navodi da se predmetni ovršni postupak vodi samo još u pogledu k.č.br. 2377/3 k.o. Krnica.

Tužitelj je pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod posl. brojem P-36/19 vodio identičan postupak radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom među istim strankama te je u tom predmetu pravomoćno povukao tužbu zbog nedostatka pravnog interesa, što također govori u prilog svih tuženikovih navoda iz ovog postupka.

Na temelju pravomoćne djelomične presude na temelju priznanja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. **P-217/2018 od 12.3.2020.** utvrđeno je da je trgovačko društvo **ISTO GRUPA d.d. vlasnik** dijela nekretnina iz predmetnog rješenja o ovrsi pa i u pogledu tih nekretnina tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka.

Stoga više ne postoji niti jedna nekretnina u vlasništvu tužitelja na kojoj se vodi predmetni ovršni postupak pa i stoga treba odbaciti ovu tužbu.

Tužbeni zahtjev postavljen u tužbi je neodređen, neuredan i neprecizno postavljen te je stoga nepodoban za odlučivanje jer se u njemu traži proglašenje nedopuštenom ovrhe određene rješenjem o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 od 9.7.2012. ali se u tužbi podnesenoj i zakonskom roku od 15 dana iz čl. 51. OZ-a ne navodi na kojim je nekretninama tim rješenjem određena ovrha.

Tuženik se protivi naknadnom postavljanju novih tužbenih zahtjeva s navođenjem i opisivanjem nekretnina i njihovih površina, naknadnom kumuliranju i dodavanju tužbenih zahtjeva te s predlaganjem brisanja založnog prava upisanog temeljem pravomoćnih sudskih odluka drugih sudova i zabilježbi ovrha, osobito što je tužitelj iste postavio nakon proteka prekluzivnog roka od 15 dana za podnošenje ove tužbe iz čl. 51. st. 1. OZ-a.

Zbog prethodno navedenog treba odbiti tužbeni zahtjev postavljen u tužbi jer iz njega nije vidljivo na koje nekretnine iz predmetnog rješenja o ovrsi se ta tužba odnosi.

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu
rješenje Trgovačkog suda u Pazinu pod posl. brojem P-36/19 od 13.8.2019. te priklop navedenog spisa
spisu priležea pravomoćna djelomična presuda na temelju priznanja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. P-217/2018 od 12.3.2020
uvid u zemljišne knjige Općinskog suda u Puli za svepredmetne nekretnine

VII. a) Tužitelj ne raspolaže nikakvom javnom ispravom u pogledu svojih navoda na kojima temelji tužbeni zahtjev.

Zastara tražbine u ovome predmetu ne postoji jer je predmetno važeće pravomoćno rješenje o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr – 1160/12 doneseno 9.7.2012. i pravomoćno od 6.8.2012. jer se tužitelj na njega nije ni žalio, a tražbina iz predmetnih zadužnica dospjela je 16.12.2009. g. (dospijeće tražbine se, protivno tužiteljevim navodima, računa od datuma koji je naznačen kao njeno dospijeće), što je vidljivo iz izreke tog rješenja, pa je od dospelosti tražbine iz zadužnica do donošenja tog rješenja o ovrsi proteklo manje od 3 godine, dok se tužitelj poziva na petogodišnji zastarni rok.

Neovisno o tome, manje od 5 godina proteklo je i od dana izdavanja predmetnih zadužnica do donošenja predmetnog rješenja o ovrsi

Po čl. 241. i 245. ZOO-a zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine, do čega je ovdje došlo podnošenjem prijedloga za ovrhu pa je predmetno rješenje o ovrsi postalo pravomoćno 6.8.2012., dok je tražbina iz zadužnica dospjela 16.12.2009. g. kako je to u njima i navedeno, pa su i zbog toga svi tužiteljevi prigovori potpuno neosnovani.

Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH zauzetom u spisu priloženom rješenju pod posl. br. Rev 2183/13 od 13.4.2016. rješenje o ovrsi može se donijeti temeljem javnobilježnički ovjerene preslike zadužnice

Tužitelj neosnovani razlog da je rješenje o ovrsi doneseno temeljem javnobilježnički ovjerenih preslika zadužnica **nije iznio u redovnoj žalbi protiv predmetnog pravomoćnog rješenja o ovrsi pa i zbog toga takav razlog ne može ni biti razlog za žalbu nakon proteka roka po čl. 49. st. 1. OZ-a i predmet ovog postupka**, niti se ovo pitanje može preispitivati u ovome postupku te se u spisu Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 nalaze samo ovršne isprave temeljem kojih je i doneseno predmetno rješenje o ovrsi.

Netočni, nedokazani i neosnovani su tužiteljevi navodi da je VTS RH pravomoćno utvrdio da su ništetni ugovori o ustupu tražbine kojima je izvršen prijenos predmetne tražbine do tuženika, a ujedno i zadužnica temeljem kojih je određena ova ovrha te da je pravomoćno utvrdio da je ništetan osnovni pravni posao (Ugovor o opciji prodaje) u okviru kojeg su izdane zadužnice jer temeljem tog ugovora o opciji prodaje nisu izdane predmetne zadužnice, niti se izreka bilo koje presude odnosi na taj ugovor o opciji prodaje, niti je tuženik stranka ugovora na koje se tužitelj neosnovano poziva.

Izreka presude postaje pravomoćna te se u izreci bilo koje presude takvo što ne spominje, niti je tuženik stranka na koju bi se takva izreka odnosila, što je detaljno obrazloženo u odgovoru na tužbu.

Netočni su i neosnovani i tužiteljevi navodi da tražbina koja je osigurana zadužnicama nikada nije nastala te da je nastupila zastara potraživanja.

Tuženik je prvi i jedini vjerovnik naveden na zadužnicama kao ovršnim ispravama temeljem kojih je doneseno predmetno rješenje o ovrsi koje nemaju nikakve veze s pravnim poslovima koje tužitelj navodi u tužbi već se odnose na druge pravne odnose i poslove na koju okolnost se predlaže priklop spisa Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12.

Niti jednom sudskom odlukom nikada nije pravomoćno utvrđeno da su ništetni svi ugovori o ustupu tražbine kojima je izvršen prijenos tražbine do tuženika, niti se u bilo kojoj takvoj oduci tuženik spominje, **niti se bilo koja takva sudska odluka odnosi na tuženika i na predmetnu ovrhu i tražbinu i na predmetne zadužnice.**

Nikada nigdje nije utvrđeno da su ništetni ugovori o ustupu zadužnica temeljem kojih je određena predmetna ovrha, niti je to bilo kada bilo predmet bilo kojeg spora, što tužitelj netočno navodi.

Nikada nije pravomoćno utvrđeno da je ništetan, kako to tužitelj pogrešno navodi, osnovni pravni posao (Ugovor o opciji prodaje) za koji tužitelj netočno navodi da su u okviru njega izdane predmetne zadužnice, temeljem kojih je određena predmetna ovrha **jer takvo što nije utvrđeno u izreci bilo koje presude.**

Pravomoćnost presude nastupa samo u odnosu na njenu izreku i sve prethodno navedeno uopće nije bilo predmet parničnog postupka i izreke presude na koji se tužitelj neosnovano poziva.

Predmetne zadužnice izdane su prije sklapanja Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. na koji se tužitelj neosnovano poziva i one nemaju nikakve veze s tim Ugovorom, a što je vidljivo iz datuma izdavanja predmetnih zadužnica navedenog u predmetnom rješenju o ovrsi.

Niti jednom sudskom odlukom nikada nije pravomoćno utvrđeno da tuženik nije ovlašten tražiti ovrhu protiv tužitelja na temelju predmetnih zadužnica kao ovršnih isprava, da je tražbina iz tih zadužnica prestala ili da nije ni nastala ili da je bez pravnog učinka, niti je bilo kojom sudskom odlukom utvrđena ništetnost ovršne isprave ili pravnog posla temeljem kojeg se vodi ovaj postupak.

Točka II. izreke presude VTS RH pod posl. br. Pž-4893/17 na koju se tužitelj neosnovano poziva se ne odnosi na bilo kakve zadužnice te se uopće ne odnosi na tuženika koji se u pogledu te točke izreke nigdje ni ne spominje pa se na toj točki ne može ni zasnivati tužba u ovome predmetu, osobito što je tuženik prvi i jedini vjerovnik po predmetnim zadužnicama.

Nikada nigdje nije utvrđeno da je ustup predmetnih zadužnica nevaljan i da tražbina radi čijeg osiguranja su zadužnice izdane nije ni nastala, pri čemu je teret dokazivanja u ovome postupku na tužitelju.

Presuda VTS RH pod posl. br. Pž-4893/17 od 18.1.2018. g., na koju se tužitelj neosnovano poziva, djelomično je ukinuta spisu priležećim rješenjem Vrhovnog suda RH pod posl. br. Revt – 300/18 od 5.12.2018..

Utvrđenje iz tč. 2. izreke te presude VTS RH pod posl. br. Pž–4893/17 od 18.1.2018. na koje se tužitelj neutemeljeno poziva se ne odnosi na tuženika MANEDA d.o.o. i na njegovu tražbinu, kao ni na zadužnice iz ovog predmeta te se tuženik MANEDA d.o.o. u toj točki 2. izreke ni ne spominje, niti se ta točka izreke na njega odnosi, niti je tuženik MANEDA d.o.o. stranka iz ugovora koji se spominju u toj točki izreke, niti se u toj točki izreke na koju se tužitelj neosnovano poziva spominje bilo koja od predmetnih zadužnica.

Zadužnice temeljem kojih je doneseno predmetno rješenje o ovrsi nisu ustupljene i nemaju nikakve veze s tražbinom iz Ugovora o ustupu tražbine od 13.2.2009. ili s bilo kojim drugim daljnjim ustupom tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13.2.2009., a nisu ni izdane temeljem Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. g. koji se ne spominje u bilo kojoj izreci presude i na koji se tužitelj neutemeljeno poziva.

Sve predmetne zadužnice izdane su **prije sklapanja tog Ugovora o opciji prodaje** (put option) od 22.8.2008. g. u **kojem tuženik nije ni stranka, što je vidljivo iz izreke pravomoćnog rješenja o ovrsi** Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 od 9.7.2012. g.

Tražbina temeljem koje se vodi ovaj ovršni postupak postoji te ustupi tražbina i nekakve ništetnosti na koje se tužitelj poziva nemaju nikakve veze s tim postupkom.

Niti jednom sudskom odlukom nikada nije utvrđena ništetnost ovršne isprave u ovome predmetu i da ne postoji tuženikova tražbina u ovome predmetu.

Tuženik MANEDA d.o.o. **nije stranka** Ugovora o ustupu tražbine od 13.2.2009. ili Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. na koje se tužitelj neosnovano poziva, on se u tim ugovorima ne spominje te se presuda VTS RH pod posl. br. PŽ–4893/17 od 18.1.2018. **u tom dijelu uopće ne odnosi na tuženika**, niti se on u pogledu tog dijela izreke presude spominje i navodi, kao što se na tuženika ne odnosi i ne može odnositi ni neodređena i neodrediva formulacija izreke presude da je bez pravnog učinka i bilo koji drugi ustup tražbine koja je predmet ugovora o ustupu tražbine od 13.2.2009..

I zbog toga su netočni tužiteljevi navodi da je ovdje utvrđeno da je ništetan osnovni pravni posao radi kojeg su izdane predmetne zadužnice i da su bez učinka prijenosi tih zadužnica jer se to ne spominje u izreci bilo koje presude.

Pravomoćnost presude se po čl. 333. st. 3. ZPP-a odnosi samo na izreku koja mora biti jasna i određena te mora biti vidljivo na koga i na što se odnosi radi pravne sigurnosti jer se, u suprotnome, na presudi koja to ne sadrži ne mogu zasnivati nečija prava ili obveze, osobito jer su ovdje svi pravni odnosi i isprave postojali u vrijeme donošenja takve presude pa se na nedokazanim i proizvoljnim tumačenjima tužitelja ne može zasnivati odluka temeljem takve neodređene formulacije izreke presude.

Obrazloženje izreke ne postaje pravomoćno te svojstvo pravomoćnosti izreke presude ne utječe na utvrđenja suda o činjeničnom stanju i pravnim pravilima na temelju kojih odlučuje, što je i stav akademika Siniše Trive u knjizi Građansko parnično procesno pravo.

Pravomoćno rješenje o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci posl. br. Ovr-1160/12 od 9.12.2012. postojalo je znatno prije okončanja prvostupanjskog postupka povodom kojeg je donesena ta presuda VTS RH posl. br. PŽ-4893/17 te se nalazi u tom spisu ali se u tim presudama nigdje ne spominje da bi tuženikova tražbina iz tog ovršnog postupka bila nepostojeća ili nezakonita, niti je u pogledu toga postavljen bilo kakav tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika.

Budući se u presudi na koju se tužitelj poziva nigdje u izreci ne spominje da je ništetna ili bez pravog učinka zadužnica ili tražbina iz ovog predmeta, na takvim navodima se ni ne može zasnivati odluka u ovome predmetu.

b) O predmetnim zadužnicama Vrhovni sud RH je spisu priloženim rješenjem Revt – 300/18 od 5.12.2018. zauzeo pravno shvaćanje da su ovdje odlučna pravomoćna rješenja o ovrsi te da je odlučno da su zadužnice donošenjem rješenja o ovrsi izgubile svoju samostalnost (str. 6. st. 3. obrazloženja), a i po rješenju VTSRH PŽ–3195/19 od 11.6.19. potrebno je utvrditi da li su bjanko zadužnice popunjavanjem stekle svojstvo zadužnice te pravomoćnog rješenja o ovrsi, odnosno da li su donesena pravomoćna rješenja o ovrsi, pri čemu su zadužnice izgubile svoju samostalnost (str. 5. st. 2. obrazloženja).

Tužbeni zahtjev u ovome predmetu **je potpuno neosnovan i prema stavu Visokog trgovačkog suda RH iz presude pod posl. br. Pž – 2868/19 od 4.6.2020. donesene u postupku** koji je prednik tužitelja vodio u pogledu naplate (ovrhe) temeljem zadužnica **koji je identičan ovome i koji stav je istaknut i višestruko potvrđen pravnim shvaćanjima Vrhovnog suda RH iz presude pod posl. br. Rev 51/10** od 12.2.2014. kojom je potvrđena presuda Županijskog suda u Varaždinu pod posl. br. Gž. 372/09 od 6.4.2009. te iz presude pod posl. br. **Revt 128/07** od 5.12.2007. g., što će tuženik detaljno obrazložiti u nastavnom dijelu ovog odgovora na tužbu.

Budući je Sud u ovome postupku vezan isključivo navodima i dokazima iz tužiteljeve žalbe nakon proteka roka te kako nigdje u izreci bilo koje presude nije utvrđeno da se tuženikova tražbina temelji na Ugovoru o ustupu tražbine od 13.2.2009. u kojem tuženik nije stranka te kako se nigdje u izreci bilo koje presude ne spominje da je ništetna ili bez pravog učinka tražbina tužitelja, odnosno ovršna isprava iz ovog predmeta, tužbeni zahtjev utemeljen na takvim navodima je u cijelosti neosnovan, **osobito što je predmetno pravomoćno rješenje Trgovačkog suda u Rijeci postojalo u vrijeme odlučivanja u svim tim postupcima i sastavni je dio tog spisa pobrojan u obrazloženju (list 413-418 spisa Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-4487/11 i VTS RH br. Pž-4893/17)**.

Presuda VTS RH pod posl. br. Pž– 4893/17 od 18.1.2018. je djelomično ukinuta rješenjem VSRH pod posl. br. Revt-300/18 od 5.12.2018. dok je u preostalom dijelu neodređena i neodrediva u pogledu tuženika se ne može primijeniti na tuženika i zbog sljedećeg:

Ugovor o ustupu tražbine od 7.12.2009. g. na koji se tužitelj poziva između MANEDA d.o.o. i Nenada Markovića **nema nikakve veze s tuženikovom tražbinom iz ovog predmeta** te se on nigdje ni ne spominje u izreci ili obrazloženju navedene presude VTS RH koja se na njega ni ne odnosi.

Taj Ugovor o ustupu tražbine od 7.12.2009. **je sastavni dio spisa Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl. br. P-4487/11 koji je postojao u vrijeme donošenja prvostupanjske presude od 15.2.2013. kao dio lista 194 – 200 spisa te je pobrojan u obrazloženju te prvostupanjske presude ali se on nigdje ni ne spominje u izreci presude VTS RH posl. br. Pž–4893/17 od 18.1.2018. kojom je preinačena ta prvostupanjska presuda, niti u izreci, niti u obrazloženju, premda se nalazi u spisu te se ona na njega ni ne odnosi.**

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu

Nikada nije utvrđeno da predmetne zadužnice nemaju pravni učinak, niti je utvrđeno da ne postoji tuženikova tražbina iz ovog predmeta.

c) Tuženik posebno ističe recentni stav Visokog trgovačkog suda RH iz presude pod posl. br. PŽ–2868/2019. od 4.6.2020. g. donesene u parničnom postupku koji je tužitelj vodio u pogledu naplate (ovrhe) temeljem zadužnica koji je identičan prethodno navedenim stavovima Vrhovnog suda RH u kojem se ukazuje na sljedeće:

„ Međutim, sve i da se ispostavilo da tuženik nije imao potraživanje prema tužitelju radi kojih je aktivirao zadužnice to, prema shvaćanju ovog suda, svejedno ne bi dovelo do drugačijeg ishoda ovog spora. Suprotno žaliteljevim tvrdnjama, zadužnice nisu krivotvorene isprave, njihov sadržaj nije neistinit, a ne može se reći ni da ih je tuženik neovlašteno i nezakonito popunio jer je u njih upisao iznose tražbina za koje je smatrao da mu ih tužitelj duguje. Prigovor krivotvorenosti isprave tiče se samo izdavanja papira, ne i njegova sadržaja, a nije sporno da je zadužnice izdao upravo tužitelj. Nadalje, kao što je to prethodno već izloženo, zadužnica je popunjena sukladno čl. 4. Pravilnika pa nije neistinita ni glede svoga sadržaja, pri čemu naknadno upisani iznosi obveze predstavljaju samo činjenicu u ispravi čije se nepostojanje (odnosno neistinitost) kao takvo ne može utvrđivati tužbom iz čl. 187. ZPP-a, već u pogledu postavljenog kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO) .

Iz sadržaja sudskog spisa proizlazi da je tužitelj takav zahtjev i postavio glede iznosa od 63.659,54 kn koji je naplaćen po zadužnicama. Povukao ga je nakon što je izvršio prijebot te tražbine s u međuvremenu dospjelom tuženikovom tražbinom zakupnine. Kraj izloženog da je u smislu odredbe čl. 158. st. 1. ZPP-a takvom njegovom zahtjevu udovoljeno, a da je u međuvremenu otpala i svaka mogućnost daljnje naplate po zadužnicama, ne pokazuje se odlučnim za presuđenje ovog spora (ni) utvrditi postoji li pravno-novčana tražbina tuženika prema tužitelju po navedenim zadužnicama u iznosu od 2.050.000,00 kn. U protivnom slučaju, dakle da je došlo do stjecanja bez osnove iznosa navedenih u zadužnicama, tužitelju bi svakako pripalo pravo na kondemnatornu tužbu unutar kojeg postupka bi se onda utvrđivalo postojanje prava na naplatu iznosa iz zadužnica „

Prilog: spisu priležeca presuda Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. PŽ – 2868/2019. od 4.6.2020.

Samo i iz razloga navedenih u prethodno navedenoj presudi VTS RH pod posl. br. PŽ – 2868/2019. od 4.6.2020. g. vidljiva je potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva u ovome predmetu.

Čak kada bi neosnovani tužiteljevi navodi bili i točni, a što nisu, tužitelju bi u tom slučaju isključivo pripalo pravo na kondemnatornu tužbu unutar kojeg postupka bi se tada utvrđivalo postojanje prava na naplatu iznosa iz zadužnica.

Takav stav višestruko je istaknut i potvrđen odlukama Vrhovnog suda RH iz presude pod posl. br. **Rev 51/10** od 12.2.2014. kojom je potvrđena presuda Županijskog suda u Varaždinu pod posl. br. GŽ. 372/09 od 6.4.2009. te presude pod posl. br. **Rev 128/07** od 5.12.2007. g. u identičnoj problematici iz kojih je vidljiva potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva.

Vrhovni sud RH smatra da bjanko zadužnica predstavlja instrument osiguranja plaćanja, time da ista ima i ambivalentno svojstvo, tj. sadrži učinke pravomoćnog rješenja o ovrsci kada se plijeni tražbina po računu i prenosi na račun vjerovnika iz ovršne isprave, kvazipresude, kada se traži ovrha na drugim predmetima, a ne na novčanoj imovini, tj. na tražbini po računu.

Za pravni značaj i odgovarajuće implikacije zadužnice bitno je zakonsko uređenje da se radi o ispravi koja se daje „radi naplate tražbine“, a zatim da se u svom učinku zadužnica izjednačava s pravomoćnim rješenjem o ovrsci, odnosno sudskom odlukom.

Zbog navedenog i po ocjeni Vrhovnog suda RH sudsku zaštitu zbog eventualno neosnovane naplate po zadužnici tužitelj može ostvarivati samo u parničnom postupku temeljem odgovarajućeg zahtjeva za povrat novčanih sredstava (temeljem stjecanja bez osnove).

Kako je, dakle, ranije citiranim propisima u cijelosti uređeno pitanje pravne prirode bjanko zadužnice, to je tuženik bio ovlašten aktivirati sredstva osiguranja – bjanko zadužnice isključivo u skladu s navedenim propisom.“

Vrhovni sud RH je u presudi pod br. **Revt 128/07** od 5.12.2007. zauzeo stav :

„ Međutim, s obzirom da se zadužnice ne nalaze kod tuženika, jer je tuženik iste predao na banku, to je postavljeni tužbeni zahtjev prema tuženiku usmjeren na predaju zadužnice neosnovan, jer se zadužnica ne nalazi u posjedu tuženika.

Kraj izloženog ne pokazuje se odlučnim za presuđenje ovog spora postoji li tražbina tuženika prema tužitelju u iznosima upisanim u predmetnim zadužnicama.

Ukoliko bi tuženik temeljem zadužnica naplatio nešto što ga ne pripada, tužitelja bi u tom slučaju pripalo pravo da u posebnom postupku prema tuženiku postavi tužbeni zahtjev usmjeren na isplatu određenog iznosa temeljem neosnovanog stjecanja.“

Prethodno navedeno potvrdio je i sam tužitelj kada se pozvao na stav iz rješenja VSRH pod posl. br. Rev 176/2011 od 3.9.2013. koje je dostavio u spis u kojem se navodi da, kada bi stjecatelj naplatom po zadužnici bez osnove stekao određeni novčani iznos, za što tuženik tvrdi da to ovdje nikako nije slučaj i čega nema u pogledu predmetnih zadužnica, da je stjecatelj dužan vratiti neosnovano stečeno ako je imovina druge osobe prešla u njegovu imovinu, a takav prijelaz nema osnove u zakonu ili pravnom poslu.

Dokaz: spisu priležeća presuda VSRH posl. br. Rev 51/10 od 12.2.2014. s presudom Županijskog suda u Varaždinu Gž 372/09 od 6.4.2009. na koju se poziva te presuda VSRH posl. br. Revt 128/07 od 5.12.2007.

d). Tuženik posebno ističe **da su sve zadužnice iz predmetnog ovršnog postupka u kojima je tužitelj jamac platac predane na dan njihovog izdavanja 21.8.2008. društvu Planidal ulaganja d.o.o. čija direktorica je tada bila Daliborka Planinčević na ime osiguranja plaćanja naknade štete**, odnosno izvanugovornih obveza zbog kršenja Sporazumu o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21.08.2008. g. temeljem dogovora s tužiteljem i glavnim dužnikom INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., **a ne kako to netočno navodi tužitelj.**

Niti jedna od predmetnih zadužnica nije predana na naplatu temeljem ugovora na koje se tužitelj poziva i na koji bi se odnosila bilo koja presuda VTS RH.

Predmetne zadužnica **predane su na dan njihovog izdavanja 21.8.2008. društvu Planidal ulaganja d.o.o.** čija direktorica je tada bila Daliborka Planinčević na ime osiguranja plaćanja naknade štete i potencijalnih obveza prema društvu Planidal ulaganja d.o.o. **te one nisu predane Daliborki Planinčević kao fizičkoj osobi**, već su predane trgovačkom društvu Planidal ulaganja d.o.o.

Navedeno je vidljivo i uz činjenice da se u Ugovoru o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. na koji se tužitelj neosnovano poziva navodi da će biti predane zadužnice i mjenice ali se u tom Ugovoru od 22.8.2008. nigdje ne spominju predmetne zadužnice, niti se one spominju u bilo kojem drugom ugovoru na koji se tužitelj neosnovano poziva.

Iz izreke pravomoćnog rješenja o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12 od 9.7.2012. g. vidljivo je da su **predmetne zadužnice izdane 21.8.2008., dakle prije sklapanja Ugovora o opciji prodaje** (put option) od 22.8.2008. na koji se tužitelj netočno poziva i u kojem se navodi da će zadužnice biti izdane, a predmetne zadužnice su već tada bile izdane.

Teret dokazivanja u ovom postupku je na tužitelju, a upravo iz prethodno navedenog je vidljivo da su predmetne zadužnice izdane i predane društvu Planidal ulaganja d.o.o. čija direktorica je tada bila Daliborka Planinčević prije nego što su sklopljeni ugovori na koje se tužitelj poziva i u kojima se navodi da će se u budućnosti izdati zadužnice, dok su predmetne zadužnice već bile izdane i predane društvu Planidal ulaganja d.o.o.

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu,
uvid u sudski registar za društvo Planidal ulaganja d.o.o.

Tuženiku MANEDA d.o.o. su sve predmetne zadužnice predane dana 4.12.2009. g. od strane društva PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. koje je tada ustupilo ovdje tuženiku MANEDA d.o.o. dio svoje novčane tražbinu na ime naknade štete i troškova u iznosu od 11.010.000,00 kn s pripadajućom

zateznom kamatom prema tužitelju, a koja tražbinu naknade štete društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. ima prema društvu INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. i tužitelju kao jamcu po osnovi naknade te štete i troškova te su u tu svrhu izdane i predane predmetne zadužnice.

Društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. predalo je tuženiku MANEDA, d.o.o. sve predmetne zadužnice kao instrument osiguranja naplate naknade štete i troškova koje su mu u tu svrhu izdali i predali tužitelj kao jamac i društvo INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. dana 21.8.2008. temeljem Sporazuma o zajedničkom djelovanju od 21.8.2008. i postignutih dogovora na ime osiguranja naplate naknade štete i troškova u slučaju kršenja tog Sporazuma te su te zadužnice izdane i predane prije sklapanja Ugovora o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. koji s tim zadužnicama nema nikakve veze i koje se u njemu nigdje ni ne navode i na koji se tužitelj neosnovano poziva.

U Ugovoru o opciji prodaje (put option) sklopljenom 22.8.2008. g. na koji se tužitelj neosnovano poziva navodi da će se izdati i predati zadužnice, dok su predmetne zadužnice već prije toga bile izdane i predane dana 21.8.2008. g. na ime osiguranja naplate navedene naknade štete u slučaju kršenja obveza od strane glavnog dužnika i tužitelja kao njegovog jamca, iz čega je vidljiva neosnovanost tužiteljevih navoda.

Navedeno potraživanje na ime naknade štete i njegov ustup nikada nisu osporeni od strane tužitelja ili glavnog dužnika, premda su oni o navedenoj šteti i njenom ustupu obaviješteni i ta šteta za koju su odgovorni im je konkretizirana i dokazana, čemu u prilog govore i dopisu tuženika predani tužitelju s dokazom o predaji koji prileže odgovoru na tužbu i spisu.

Stoga su nejasni tužiteljevi navodi da predmetna šteta nije konkretizirana i da on sada o njoj nema saznanja i zbog sljedećih razloga:

Zahtjevom za izvršenje opcije prodaje i svih preuzetih obveza od 23.11.2009. g., koji je tužitelj primio 24.11.2008. g. društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. izvijestilo je i tužitelja da mu je kršenjem preuzetih obveza iz Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21.08.2008. g. uzrokovao štetu od 36.700.000,00 kn.

Dopisom, odnosno Ponovnim zahtjevom od 07.12.2009. g., koji je tužitelj s prilogom primio 08.12.2009.g., trgovačko društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. je opet izvijestilo tužitelja o šteti u iznosu od 36.700.000,00 kn koja mu je uzrokovana kršenjem preuzetih obveza iz Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21.8.2008.

Pri tom je istim Dopisom, odnosno Ponovnim zahtjevom od 07.12.2009. g. koji je tužitelj primio 8.12.2009. društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. obavijestilo tužitelja da je pravo na naknadu štete i tražbina na ime opisane navedene naknade štete ustupljena i prenesena ovdje tuženiku MANEDA, d.o.o..

Na navedene dopise i navode od 23.11.2009. g. i 07.12.2009. g. tužitelj, kao ni društvo INDUSTROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o., nikada nisu prigovorili i nisu imali bilo kakve primjedbe, već su iste na razne načine priznavali.

Tuženik je predaju navedenih zahtjeva i dopisa na koje tužitelj nikada nije imao nikakvih primjedbi dokazao spisu priležećim povratnicama i potvrdama o primitku pošiljki Hrvatske pošte d.d. kao javnim ispravama s presumptivnom dokaznom snagom prema odredbama ZPP-a.

I sam tužitelj je u spis dostavio dopis društva PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. od 26.4.2011. u kojem je društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. izvjestilo tužitelja da mu je zbog kršenja Sporazuma o zajedničkom djelovanju od 21.8.2008. uzrokovana šteta od više desetaka milijuna kuna koja je i opisana u tom dopisu

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu,, uvid u spisu priležeće dokaze, a osobito spisu priležeći:

Zahtjev za izvršenje opcije prodaje i svih preuzetih obveza od 23.11.2009. g. i Potvrde Hrvatske pošte d.d. o primitku te pošiljke upućene 23.11.2009. g. tužitelju s Rješenjima potražnica – izvješća o sudbini pošiljke za navedene pošiljke od strane Hrvatske pošte d.d. te povratnice za navedene pošiljke

Dopis - ponovni zahtjev od 07.12.2009. g. s Ugovorom od 7.12.2009. g. između PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. i MANEDA d.o.o. i Potvrda Hrvatske pošte d.d. o primitku pošiljke upućene 07.12.2009. g. tužitelju s Rješenjem potražnice – izvješća o sudbini pošiljke za tu pošiljku od strane Hrvatske pošte d.d. te povratnica za navedene pošiljku

dopis društva PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. od 26.4.2011. koji je tužitelj dostavio u spis

Upravo obratno, glavni dužnik i tužitelj su priznavali sve obveze po predmetnim zadužnicama i poslovni odnos, i to na ročištu pred sudom, a i sam tužitelj se nije žalio protiv predmetnog rješenja o ovrsi temeljem predmetnih zadužnica pa je ono postalo pravomoćno jer je tada tužitelj priznavao predmetnu štetu i tražbinu.

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu

U vrijeme donošenja predmetnog rješenja o ovrsi, protiv kojeg se nije ni žalio, tužitelj nije smatrao da njegova obveza nije nastala ili da ne postoji, **premda se već tada vodio sudski postupak** pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-4487/11 u kojem je donesena presuda VTS RH pod posl. br. PŽ – 4893/17 od 18.1.2018. na koju se tužitelj sada neosnovano poziva.

Tužitelj je tek znatno kasnije počeo navoditi da tuženikova tražbina iz ovog predmeta nije ni nastala, odnosno da ne postoji, premda je **tužitelj takav prigovor i navod mogao i morao istaknuti već u žalbi protiv predmetnog rješenja o ovrsi ali ga nije istaknuo pa je samo i zbog toga ova tužba neosnovana**, kao i zbog sljedećeg:

Predsjednik Uprave tužitelja više je puta po predmetnim zadužnicama i poslovima priznavao dug prema tužitelju kao vjerovniku, poslovni i obveznopravni odnos s tužiteljem te pravo na upotrebu tih zadužnica u kojima je tužitelj naveden kao vjerovnik s točnim iznosom i dospijućem tražbine, o čemu postoje dokazi u ovom spisu.

Predmetne zadužnice iz ovog spora izdane su i predane društvu Planidal ulaganja d.o.o. na ime osiguranja naplate naknade štete koja može nastati i koja je i nastala zbog kršenja preuzetih obveza od strane društva INDUSTRIROGRADNJA NEKRETNINE d.o.o. i tužitelja kao njegovog jamca prema društvu PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. iz Sporazuma o zajedničkom djelovanju u odnosu na TOZ Penkala d.d. Zagreb od 21.8.2008. koji je zaključen prije nego što je Ugovor o opciji prodaje (put option) od 22.8.2008. na koji se tužitelj neosnovano poziva bio i sklopljen.

Potom su te zadužnice predane od strane društva PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. ovdje tuženiku MANEDA d.o.o. kao instrument osiguranja naplate ustupljenog mu potraživanja nastalog na ime naknade štete i troškova prema ovdje tužitelju, o kojoj šteti i ustupu tog potraživanja naknade štete je tužitelj obavijestio tuženika Dopisom - ponovnim zahtjevom od 07.12.2009. g koji je tužitelj primio 08.12.2009. g. i na njega nije imao nikakvih primjedbi.

Navedena ustupljena šteta konkretizirana je, opisana i dokazana u odgovoru na tužbu te je o njoj uredno obaviješten tužitelj koji u pogledu navedenog nikada nije istaknuo nikakve primjedbe sve do ovog postupka premda je uredno zaprimio sva ta pismena.

I sam tužitelj je u spis dostavio dopis društva PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. od 26.4.2011. u kojem je društvo PLANIDAL ULAGANJA d.o.o. izvjestilo tužitelja da mu je zbog kršenja Sporazuma o zajedničkom djelovanju od 21.8.2008. uzrokovana šteta od više desetaka milijuna kuna koja je i opisana u tom dopisu

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu, uvid u dokaze koji prileže spisu.

Iz svega navedenog je vidljiva potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva i netočnost navoda tužbe, osobito jer je tužitelj više puta po predmetnim zadužnicama i poslovima priznao dug prema tuženiku kao vjerovniku, poslovni i obveznopravni odnos s tuženikom te pravo na upotrebu tih zadužnica, u kojima je tuženik naveden kao vjerovnik s točnim iznosom i dospijećem tražbine.

Predsjednik Uprave tužitelja, g. Josip Galinec je na spisu priležećem zapisniku s ročišta pred Trgovačkim sudom u Zagrebu od 04. 07. 2011. g. u predmetu St-332/11 priznao poslovni odnos po predmetnim zadužnicama s tuženikom te da su oni tijekom svog poslovnog odnosa sve vrijeme pregovarali i dogovarali se i da je očekivao da će te zadužnice nakon stjecanja dionica TOZ-a, odnosno realizacije ugovora temeljem suglasnih sporazuma stranaka biti povučene i predane (str. 3., st. 1. navedenog zapisnika).

Zbog toga tužitelj nije ni izjavo žalbu protiv predmetnog rješenja o ovrsi, što također treba ocijeniti u ovome postupku.

e). **Tužbeni zahtjev potpuno je neosnovan i prema stavu Visokog trgovačkog suda RH iz presude pod posl. br. Pž – 2868/2019. od 4.6.2020. g. prema kojem, sve i kada bi se ispostavilo da tuženik nije imao potraživanje prema tužitelju radi kojih je aktivirao zadužnice to svejedno ne bi dovelo do osnovanosti tužbenog zahtjeva u ovome predmetu** jer, suprotno tužiteljevim tvrdnjama, zadužnice nisu krivotvorene isprave, njihov sadržaj nije neistinit, a ne može se reći ni da ih je tuženik neovlašteno i nezakonito popunio jer je u njih upisao iznose tražbina za koje je smatrao da mu ih tužitelj duguje. Prigovor krivotvorenosti isprave tiče se samo izdavanja papira, ne i njegova sadržaja, a nije sporno da je zadužnice izdao upravo tužitelj. Nadalje, kao što je to prethodno već izloženo, zadužnica je popunjena sukladno čl. 4. Pravilnika pa nije neistinita ni glede svoga sadržaja, **pri čemu naknadno upisani iznosi obveze predstavljaju samo činjenicu u ispravi čije se nepostojanje (odnosno neistinitost) kao takvo ne može utvrđivati tužbom na utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a, već u pogledu postavljenog kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO) jer da je došlo do stjecanja bez osnove iznosa navedenih u zadužnicama, tužitelju bi svakako pripalo pravo na kondemnatornu tužbu unutar kojeg postupka bi se onda utvrđivalo postojanje prava na naplatu iznosa iz zadužnica.**

Navedeni stav VTSRH iz presude pod posl. br. Pž – 2868/2019. od 4.6.2020., prema kojem je tužbeni zahtjev u ovome predmetu u cijelosti neosnovan, prethodno je prihvaćen i u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH o identičnoj problematici koji je u svojoj presudi pod posl. br. **Rev 51/10** od 12.2.2014 , prihvaćajući razloge i upućujući na razloge drugostupanjske presude Županijskog suda u Varaždinu pod posl. br. Gž-372/09 od 6.4.2009., zauzeo stav da bjanko zadužnica predstavlja instrument osiguranja plaćanja, time da ista ima učinke kvazipresude, kada se traži ovrha na drugim

predmetima, a ne na novčanoj imovini, te da je za pravni značaj i odgovarajuće implikacije zadužnice bitno zakonsko uređenje da se radi o ispravi koja se daje „radi naplate tražbine“ pa po ocjeni Vrhovnog suda RH sudsku zaštitu zbog eventualno neosnovane naplate po zadužnici tužitelj može ostvarivati samo u parničnom postupku temeljem odgovarajućeg zahtjeva za povrat novčanih sredstava (temeljem stjecanja bez osnove).

Vrhovni sud RH je u presudi pod posl. br. **Revt 128/07** od 5.12.2007. zauzeo pravno shvaćanje da nije odlučno za presuđenje ovog spora postoji li tražbina tuženika prema tužitelju u iznosima upisanim u predmetnim zadužnicama jer ukoliko bi tuženik temeljem zadužnica naplatio nešto što ga ne pripada, tužitelju bi u tom slučaju pripalo pravo da u posebnom postupku prema tuženiku postavi tužbeni zahtjev usmjeren na isplatu određenog iznosa temeljem neosnovanog stjecanja te je i iz navedenog vidljiva potpuna neosnovanost tužbenog zahtjeva u ovome predmetu.

Naknadno upisani iznosi obveze predstavljaju samo činjenicu u ispravi - zadužnici čije se nepostojanje (odnosno neistinitost) kao takvo **ne može utvrđivati tužbom na utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a**, već u pogledu postavljenog kondemnatornog zahtjeva usmjerenog na isplatu iznosa koji je neosnovano stečen naplatom zadužnice (čl. 1111. ZOO) jer da je došlo do stjecanja bez osnove iznosa navedenih u zadužnicama, tužitelju bi svakako pripalo pravo na kondemnatornu tužbu unutar kojeg postupka bi se onda utvrđivalo postojanje prava na naplatu iznosa iz zadužnica, što predstavlja stav iz presude VTS RH pod posl. br. PŽ – 2868/2019. od 4.6.2020..

I sam tužitelj se pozvao na stav iz rješenja VSRH pod posl. br. Rev 176/2011 od 3.9.2013. koje je dostavio u spis u kojem stavu se navodi da, kada bi stjecatelj naplatom po zadužnici bez osnove stekao određeni novčani iznos, za što tuženik tvrdi da to ovdje nikako nije slučaj i čega nema u pogledu predmetnih zadužnica, da je stjecatelj dužan vratiti neosnovano stečeno.

Dokaz: kao u odgovoru na tužbu i u spisu.

Imajući u vidu sve prethodno navedeno te činjenicu da niti jednom sudskom odlukom nikada nije utvrđena ništetnost ovršne isprave u ovome predmetu, kao i činjenicu da ničime nije dokazano da tražbina u ovome predmetu nije nastala, da ne postoji ili da je prestala, tuženik smatra da je tužbeni zahtjev tužitelja potpuno neosnovan.

VIII. Tuženik osporava i tužiteljevu aktivnu legitimaciju te pravo na vođenje ovog postupka, na što Sud mora paziti po službenoj dužnosti po čl. 82. ZPP-a, pri čemu tužitelj nema ni pravni interes za sudjelovanje u ovom postupku, zbog čega tužbu u ovome predmetu treba odbaciti, a podredno i odbiti kao neosnovanu i zbog sljedećih razloga:

Prema stavu iz rješenja Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. PŽ-273/2021 od 1.4.2021., koje tuženik dostavlja u prilogu, donesenog među istim strankama u identičnom predmetu radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod posl. br. P – 36/2018, kamo je upućen jer se Trgovački sud u Rijeci oglasio mjesno nenadležnim za odlučivanje o tužbi radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom, društvo Industrogradnja d.d., Varaždin, A. Šenoe 4-6, OIB: 03714155365 je pravni sljednik društva ISTO d.d. u ovome predmetu prema Planu podjele društva ISTO d.d.

Dokaz: rješenje Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. PŽ-273/2021 od 1.4.2021.
rješenje Trgovačkog suda u Pazinu pod posl. br. P – 36/2018 od 13.8.2019.

Tužitelj ISTO d.d. u stečaju prema pravomoćnom rješenju Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. ne može biti stranka u ovome postupku te nije ovlašten i aktivno legitimiran za njegovo vođenje i nema pravni interes za vođenje ovog postupka.

Stoga u ovome predmetu treba odbaciti tužbu prema čl. 82. i čl. 83. ZPP-a, kao i prema čl. 288. ZPP-a.

U prilog navedenom govore i rješenje Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. PŽ-273/2021 od 1.4.2021., rješenje Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. PŽ-296/2019 od 9.7.2020. te rješenje Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. PŽ-3035/2019 od 25.10.2020., koja tuženik dostavlja uz podnesak.

Pravomoćnim rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. izvršen je upis podjele tužitelja ISTO d.d., na koje je ranije pripojen ovršenik INDUSTROGRADNJA GRUPA d.d. iz predmetnog rješenja Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12 od 9.7.2012. g., temeljem Plana podjele društva ISTO d.d. sa sjedištem u Varaždinu, Augusta Šenoe 4-6 donesenog od strane uprave tog društva 10.4.2017. te odobrenog od strane skupštine tog društva dana 18.4.2017. i izvršena je podjela društva ISTO d.d. koje se dijeli i ne prestaje na nova društva koja su u tu svrhu osnovana, i to na društva ISTO Grupa d.d. i Industrogradnja d.d.

Dokaz: uvid u sudski registar Trgovačkog suda u Varaždinu i Zagrebu za tužitelja i za društvo Industrogradnja Grupa d.d., povijesni izvadak iz sudskog registra za tužitelja ISTO d.d. u stečaju pribava podataka iz sudskog registra Trgovačkog suda u Varaždinu, Plan podjele društva ISTO d.d. iz Varaždina, Augusta Šenoe 4-6 od 10.4.2017.
pribava Plana podjele od 10.4.2017. g. od sudskog registra

Trgovačkog suda u Varaždinu za tužitelja ISTO d.d. (sada u stečaju) pribava službenim putem pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. o upisu te podjele temeljem Plana podjele ISTO d.d., Varaždina, A. Šenoe 4-6 od 10.4.2017. koja je vidljiva iz priloženih podataka iz sudskog registra Trgovačkog suda u Varaždinu posl. br. Tt-17/2400

Temeljem pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. **Tt-17/2400 od 31.5.2017.** g. kojim je izvršen upis podjele tužitelja temeljem Plana podjele društva ISTO d.d. od 10.4.2017. **sva prava i obveze iz sudskog ovršnog postupka pred Trgovačkim sudom u Rijeci pod poslovnim brojem Ovr-1160/12 (iz ovog postupka) prešla su na društvo Industrogradnja d.d., Augusta Šenoe 4-6, Varaždin, OIB: 03714155365** kako je to i navedeno na sudski numeriranom **listu 83 tog Plana podjele** u dijelu koji se odnosi na Industrogradnja d.d. – opis imovine, obveza i kapitala – str 30/45.

Na **listu 83** navedenog Plana podjele u dijelu koji se odnosi na trgovačko društvo Industrogradnja d.d. – **opis imovine, obveza i kapitala, na str 30/45** navedeno je **da su sva prava i obveze iz predmetnog sudskog ovršnog postupka koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Rijeci pod posl. brojem Ovr-1160/12,** čija provedba je po čl. 39. OZ-a (iz 2008. g.) povjerena Općinskom sudu u Puli kao sudu provedbe ovrhe gdje se vodi pod posl. br. Ovr-2049/12, koji je kasnije promijenjen u Ovr-4919/17, **prešla na društvo Industrogradnja d.d., Augusta Šenoe 4-6, Varaždin, OIB: 03714155365 .**

Prema tom pravomoćnom rješenju Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. kojim je izvršen upis podjele tužitelja temeljem navedenog Plana podjele koji je njegov sastavni dio sva prava i obveze iz ovršnog postupka pred Trgovačkim sudom u Rijeci pod posl. brojem Ovr-1160/2012 čija provedba je po čl. 39. OZ-a povjerena Općinskom sudu u Puli pod posl. br. Ovr-4919/2017 (ranije: Ovr-2049/12) prešla su na **društvo Industrogradnja d.d., Augusta Šenoe 4-6, Varaždin, OIB: 03714155365**

Isto tako, po tom pravomoćnom rješenju pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. kojim je izvršen upis podjele tužitelja i navedenom Planu podjele kao njegovom sastavnom dijelu **sva prava i obveze iz parničnog postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-4487/11 u kojem je donesena presuda Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. Pž-4893/17 od 18.1.2018. g. na koju se tužitelj neosnovano poziva, a koja je kasnije ukinuta rješenjem Vrhovnog suda RH pod posl. br. Revt – 300/18 od 5.12.2018..** prešla su na društvo Industrogradnja d.d., Augusta Šenoe 4-6, Varaždin, OIB: 03714155365 kako je to i navedeno na sudski numeriranom listu 82 tog Plana podjele u dijelu koji se odnosi na Industrogradnja d.d. – **opis imovine, obveza i kapitala – str 29/45.**

Po čl. 550. n Zakona o trgovačkim društvima upisom podjele u sudski registar svi pravni odnosi sukladno planu podjele prelaze na nova društva sveopćim pravnim sljedništvom, što znači da u ovom konkretnom slučaju ovaj sudski spor– pravni odnos sveopćim pravnim sljedništvom prelazi na društvo Industrogradnja d.d. jer su na društvo Industrogradnja d.d. pravomoćno provedenim Planom podjele prešla sva prava i obveze iz sudskog ovršnog postupka koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12 budući se ovaj sudski postupak vodi radi proglašenja nedopuštenom ovrhe određene rješenjem od 9.7.2012. iz tog ovršnog spisa.

Prema čl. 82. i čl. 83.st. 5. ZPP-a u tijeku cijelog sudskog postupka sud će po službenoj dužnosti paziti može li osoba koja se pojavljuje biti stranka u postupku te kad utvrdi da osoba koja se pojavljuje kao stranka ne može biti stranka u postupku, sud će ukinuti provedene radnje i odbaciti tužbu.

Iz pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. kojim je izvršen upis podjele tužitelja temeljem Plana podjele društva ISTO d.d. od 10.4.2017. vidljivo je da **tužitelj ISTO d.d. u stečaju više ne može biti stranka u ovome postupku i da nije ovlašten voditi ovaj postupak** jer to proizlazi iz pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. kojim je izvršen upis podjele tužitelja temeljem Plana podjele društva ISTO d.d. od 10.4.2017. koje obvezuje Sud i u ovome postupku prema čl. 6. Zakona o sudovima.

Po čl. 6. Zakona o sudovima svatko je dužan poštovati pravomoćnu sudsku odluku i njoj se pokoriti te odluku suda smije mijenjati i ukidati samo sud u čiju nadležnost spada predmet u postupku propisanom zakonom.

I sam tužitelj u svojoj žalbi nakon proteka roka od 17.2.2020. koja prileži spisu pod tč. VIII te žalbe ističe da su ovaj pravni odnos (ovršni predmet Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12) kao i nekretnine koje su predmet ovrhe podjelom društva ISTO d.d. (prije stečaja) koja nije pobijana pravomoćno prešli u imovinu drugih društava (Industrogradnja d.d. Varaždin i ISTO GRUPA d.d. Varaždin), što tuženik priznaje, ali promjena vlasništva još nije provedena u zemljišnim knjigama.

Iz navedenog vidljivo je da tužitelj ne može sudjelovati u ovom postupku po čl. 82. ZPP-a, što je utvrđeno pravomoćnom sudskom odlukom i pravomoćnom provedbom navedenog Plana podjele od 10.4.2017. u sudskom registru Trgovačkog suda u Varaždinu.

Tužitelj u svojoj žalbi nakon proteka roka priznaje da nije aktivno legitimiran za vođenje ovog postupka jer su ovaj pravni odnos i sve predmetne nekretnine prešli na druga trgovačka društva pa i zbog toga tužitelj po mišljenju tuženika

nema pravni interes za podnošenje ove tužbe prema čl. 288. st. 2. ZPP-a koju stoga treba odbaciti i prema odredbama iz čl. 82. i čl. 83. ZPP-a.

U prilog tuženikovih navoda govori i rješenje Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. Pž-296/2019 od 9.7.2020. g. u kojem je stranka – tužitelj upravo društvo Industrogradnja d.d. vezano uz ovu problematiku u kojem je zauzet sljedeći stav:

„Nakon upisa pripajanja došlo je do podjele preuzimatelja, pa je tako novom tužitelju prenesena ova parnica kako je to navedeno u planu podjele. Stoga je pripajanjem prvo došlo do materijalnopravne sukcesije prema odredbi čl. 522. st. 3. Zakona o trgovačkim društvima, a potom nakon podjele i prema odredbi čl. 550.n ZTD-a „

U rješenju Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. Pž-3035/2019 od 25.10.2020. g. u kojem je stranka opet društvo Industrogradnja d.d. vezano uz ovu problematiku zauzet je identičan stav u kojem se ukazuje na sljedeće:

„ Dakle, nakon što je u sudski registar upisana podjela trgovačkog društva, trgovačko društvo na koje su planom podjele prenesena određena prava i obveze postaje univerzalni pravni sljednik trgovačkog društva koje se dijeli u pogledu tih prava i obveza.

Stoga je pravilno prvostupanjski sud zaključio o tome da je na temelju Plana podjele trgovačkog društva Isto d.d. Varaždin univerzalni pravni sljednik ranijeg tuženika u parničnom postupku koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj P-2365/12 društvo Industrogradnja d.d. Varaždin“

Na temelju pravomoćne djelomične presude na temelju priznanja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. P-217/2018 od 12.3.2020. utvrđeno je da je trgovačko društvo ISTO GRUPA d.d. vlasnik predmetnih nekretnina, što je ovdje tužitelj priznao.

Budući je pravomoćnom sudskom odlukom utvrđeno da tužitelj nije vlasnik predmetnih nekretnina te kako je pravomoćnom sudskom odlukom utvrđeno da sva prava i obveze iz ovršnog postupka pred Trgovačkim sudom u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/2012 čija provedba je povjerena Općinskom sudu u Puli sada pod posl. br. Ovr-4919/17 (ranije: Ovr-2049/12) prelaze na druga trgovačka društva, različita od tužitelja, kao i prava i obveze iz parničnog postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod posl. br. P-4487/11, a osobito cijeneći da tužitelj navedeno priznaje, **tuženik je mišljenja da tužitelj ne može biti stranka u ovome postupku te da nije ovlašten i aktivno legitimiran i da nema pravni interes za vođenje ovog postupka i da stoga treba odbaciti ovu tužbu prema čl. 82. i čl. 83. ZPP-a te prema čl. 288. st. 2. ZPP-a**

I sam tužitelj je u predmetu pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod posl. brojem P-36/18 u kojem je vodio identičan postupak radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom među istim strankama pravomoćno povukao tužbu zbog nedostatka pravnog interesa, što također govori u prilog svih tuženikovih navoda iz ovog postupka.

Dokaz: spisu priležeće pravomoćno rješenje o ovrsi Trgovačkog suda u Rijeci pod posl. br. Ovr-1160/12 od 9.7.2012.
spisu priležeća pravomoćna djelomična presude na temelju priznanja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. P-217/2018 od 12.3.2020. s potvrdom pravomoćnosti
pribava Plana podjele od 10.4.2017. od sudskog registra Trgovačkog suda u Varaždinu za tužitelja ISTO d.d. u stečaju i pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. o upisu te podjele

rješenje VTS RH pod posl. br. **Pž-273/2021** od 1.4.2021.
rješenje VTS RH pod posl. br. **Pž-296/2019** od 9.7.2020.
rješenje VTS RH pod posl. br. **Pž-3035/2019** od 25.10.2020.
rješenje Trgovačkog suda u Pazinu pod posl. br. P- 36/18 od 13.8.2019. te priklop tog spisa

Budući se tužitelj i njegovi prednici i povezane osobe prije otvaranja stečaja služe zlouporabama prava s obilježjima kaznenih djela kakve još nisu viđene u pravnom sustavu Republike Hrvatske, **tuženik MANEDA, d.o.o. koji se u ovome predmetu upustio u raspravljanje posebno ističe da se sukladno čl. 192. st. 3. ZPP-a i čl. 195. st. 2. ZPP-a protivi da u ovu parnicu umjesto tužitelja stupi novi tužitelj.**

Budući se tuženik MANEDA, d.o.o. izričiti protivi da u ovu parnicu umjesto tužitelja ISTO d.d. u stečaju stupi novi tužitelj te imajući u vidu da temeljem pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. kojim je izvršen upis podjele tužitelja temeljem Plana podjele društva ISTO d.d. od 10.4.2017. tužitelj ISTO d.d. ne može biti stranka u ovome parničnom postupku koji je pokrenut nakon pravomoćnosti tog rješenja, **tuženik predlaže da Sud odbaci tužbu u ovome predmetu.**

Tužbu u ovome predmetu po mišljenju tuženika treba odbaciti jer tužitelj temeljem pravomoćne sudske odluke kojom je upisan Plan njegove podjele donesene prije pokretanja ovog postupka nije ovlašten voditi ovaj postupak, pri čemu se tuženik koji se upustio u raspravljanje izričito protivi da u ovaj postupak umjesto tužitelja stupi novi tužitelj pa takvo što bez suglasnosti tuženika nije moguće po čl. 192. st. 3. ZPP-a i čl. 195. st. 2. ZPP-a.

Osim toga, **tužitelj nema ni pravni interes za podnošenje ove tužbe** radi proglašenja predmetne ovrhe nedopuštenom jer se radi o nekretninama za

koje i sam tužitelj navodi da mu ne pripadaju pa takvu tužbu treba odbaciti po čl. 288. st. 2. ZPP-a, što proizlazi iz pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. kojim je izvršen upis podjele tužitelja temeljem Plana podjele društva ISTO d.d. od 10.4.2017. iz kojeg je vidljivo da **tužitelj nije vlasnik predmetnih nekretnina** koje su vlasništvo društva Isto grupa d.d. prema podacima s lista 42 sudski numeriranog Plana podjele u dijelu koji se odnosi na Isto Grupa d.d. – opis imovine, obveza i kapitala – str. 1/12.

Nedostatak pravnog interesa tužitelja za vođenje ovog postupka proizlazi i iz pravomoćne djelomične presude na temelju priznanja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. **P-217/2018** od 12.3.2020. kojom je utvrđeno je da je trgovačko društvo ISTO GRUPA d.d. vlasnik predmetnih nekretnina, što je ovdje tužitelj priznao.

Dokaz: kao u prethodnim točkama odgovora na tužbu pravomoćna djelomična presude na temelju priznanja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. P-217/2018 od 12.3.2020. pribava Plana podjele od 10.4.2017. od sudskog registra Trgovačkog suda u Varaždinu za tužitelja ISTO d.d. u stečaju i pravomoćnog rješenja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. Tt-17/2400 od 31.5.2017. g. o upisu te podjele

Tuženik se doveo u ovu situaciju svojim zlouporabama prava čiji cilj je isključivo izigravanje vjerovnika za iznose koji premašuju više stotina milijuna kuna (najviše Republike Hrvatske koja ima založnim pravom osigurano pravo prvenstva namirenja u predmetnom ovršnom postupku te radnika na ime neplaćenih plaća i otpremnina), i to na način da se podjelom imovina (nekretnine) prebace na zdravu tvrtku bez obveza (Isto Grupa d.d.) a da sudski sporovi prijeđu na novonastalo društvo s fiktivnom bilancom u kojoj nema nikakve stvarno vrijedne imovine – društvo Industrogradnja d.d. koje je završilo u predstečajnoj nagodbi, te da se sva ta imovina izvuče iz ovdje tužitelja ISTO d.d. u stečaju prije otvaranja stečaja.

Prije toga je nad prednikom tužitelja provedena predstečajna nagodba koja nije ispunjena za iznose od više stotina milijuna kuna, a sve tvrtke kćeri koje su bile u vlasništvu prednika tužitelja prošle su kroz predstečajne nagodbe koje nisu ispunile, da bi potom takve tvrtke konstantnim pripajanjima i promjenama sjedišta i naziva kontaminirale ekonomski sustav RH.

Sadašnji stečajni upravitelj tužitelja izabran je voljom i prijedlogom osobe koja je bila direktor tužitelja u trenutku otvaranja stečajnog postupka smjenom ranijeg stečajnog upravitelja postavljenog od strane Trgovačkog suda u Varaždinu, i to temeljem fiktivnih zadužnica kao ovršnih isprava izdanih prije otvaranja stečajnog postupka jer Stečajni zakon takvim zadužnicama bezuvjetno daje pravo glasa prilikom takvih smjena i izbora stečajnih upravitelja.

Tako postavljeni stečajni upravitelj presudama na temelju priznanja bez suglasnosti skupštine vjerovnika i stečajnog suca nenaplatno otuđuje vrijednu imovinu tužitelja te na brojne druge načine pogoduje određenim osobama povezanim s ranijom upravom tužitelja, sklapajući s njima poslove za koje zna da su štetni po tužitelja, propuštajući naplatu zakupnina i dajući prostore u zakup prostore takvim osobama bez bilo kakvog boniteta.

Da je uprava brodogradilišta Uljanik d.d. „znala za ove mogućnosti“ i prije otvaranja stečaja izdala par milijardi kuna fiktivnih zadužnica, mogla je još iz zatvora smijeniti stečajnog upravitelja postavljenog od strane Republike Hrvatske i postaviti sebi „odgovarajućeg“ stečajnog upravitelja koji bi onda presudama na temelju priznanja svu vredniju imovinu brodogradilišta „prebacio“ na njihove tvrtke.

Dokaz: uvid u e oglasnu ploču Trgovačkog suda u Varaždinu za tužitelja u predmetu St- 529/17,
pravomoćna djelomična presude na temelju priznanja Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. P-217/2018 od 12.3.2020.
uvid u sudski registar za tužitelja i njegove prednike te povezane osobe iz uprava

IX. Tužitelj dostavlja Sudu na znanje i dopis predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31.3.2021. pod brojem Su VI – 477/2020 u pogledu okolnosti prilikom donošenja i načina otpreme presude Visokog trgovačkog suda RH pod posl. br. Pž – 4893/17 od 18.1.2018. na koju se tužitelj poziva

Prilog: dopis predsjednika Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31.3.2021. pod brojem Su VI – 477/2020

X. Slijedom navedenog, predlaže se odbaciti tužbu u ovome predmetu, odnosno odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti te tužitelja obvezati na dužnost snošenja troškova postupka.

U Zagrebu, 4. svibnja 2021. g.

MANEDA, d.o.o. po
direktoru Nenad Marković

Nenad
Marković

Digitalno
potpisao: Nenad
Marković
Datum: 2021.05.04
13:41:30 +02'00'